

Αριθμ. Πρωτ./Χ/ΕΞ 3388 /2004 Έν Αθήναις τῇ 14ῃ Σεπτεμβρίου 2004

Πρός
τὴν Ἐρίτιμον
κ.ν. Ἀνδρονίκην Καπλάνογλου

Ἐρίτιμε κα Καπλάνογλου,

Ἔλαβα τὴν ἐπιστολή σας, τὴν ὁποῖαν ἀνέγνωσα μετὰ τῆς δεούσης προσοχῆς ὡς ἐπίσης καὶ τό βιβλίο μέ τόν τίτλο "ΡΙΧΝΩ ΤΟΝ ΚΟΥΒΑ ΜΟΥ ΒΑΘΕΙΑ . . ." πού ἐπιμεληθήκατε καὶ ἔχει ὡς περιεχόμενό του ὁμιλίαν τοῦ πολιοῦ καὶ σεβασμίου Γέροντος πρώην Μητροπολίτου Φλωρίνης κ. Ἀγγουστίνου στήν αἴθουσα τῶν "40 Μαρτύρων" τῆς Κοζάνης καὶ σᾶς εὐχαριστῶ πολύ γιά τὴν ἀποστολή τους.

Σχετικά μέ αὐτά πού γράφετε στήν ἐπιστολήν σας θά ἤθελα νά σᾶς πῶ ὅτι πραγματικά μέ ἀδικεῖτε διότι καμμία μείωση δέν ἔκανα ὡς πρὸς τὴν μεγάλη καὶ λίαν σεβαστὴ προσωπικότητα τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου πρώην Φλωρίνης κ. Ἀγγουστίνου (Καντιώτη). Μέ τὴν λέξη πού χρησιμοποίησα "ιδιόρρυθμος" ἐσήμαινα τίς ἰδιαιτερότητες τοῦ χαρακτήρος του, τό ἀπόλυτο. Ξέρετε, λέξεις, ὅροι καὶ φράσεις μεταφράζονται, ἐρμηνεύονται ἀπό τοὺς ἀναγνώστες ἢ ἀκροατές, ἐνίοτε κατὰ τό δοκοῦν, ἄλλως, τελείως διαφορετικά. Ὅταν χαρακτηρίσεις κάποιον ἀπόλυτον ἢ πεῖς ὅτι ἔχει κάποια ἰδιαιτερότητα ἢ ιδιορρυθμία αὐτό δέν σημαίνει ἀμέσως ὅτι εἶναι μειωτικό, ὑποτιμητικό. Εἶναι αὐτό πού εἶναι. Λέγει ἡ ἐκκλησιαστικὴ ἱστορία π.χ. γιά τόν Ἀπόστολο Πέτρο

ὅτι ἦταν ὀξύθυμος, τολμηρὸς καὶ ἀπόλυτος. Αὐτὸ δὲν σημαίνει ὅτι δὲν ἦταν πρωτοκορυφαῖος, μαθητὴς τοῦ Χριστοῦ, φλογερὸς Ἀπόστολος, ἅγιος.

Ἐπειτα, γιὰ τὸ ἄλλο θέμα πού γράφετε στὴν ἐπιστολή σας ὅτι ἐπίεσα τὸν Γέροντα Αὐγουστῖνον νὰ παραιτηθεῖ, αὐτὸ εἶναι ἐντελῶς αὐθαίρετο καὶ ἀπαράδεκτο. Κάνετε λάθος. Μοῦ θυμίζετε στὸ σημεῖο αὐτὸ μερικοὺς δημοσιογραφικοὺς καλάμους πού παρερμηνεύουν τὰ κηρύγματά μου, φράσεις μου ἢ εὐχές μου.

Πάντως μὲ τὴν εὐκαιρίαν αὐτὴν πού γίνεται λόγος γιὰ τὸν Ἅγιον πρῶην Φλωρίνης κ. Αὐγουστῖνον, νὰ ξέρετε ὅτι τρέφω ἀγάπην, σεβασμὸν καὶ βαθυτάτην ἐκτίμησιν. Τὸ ἱεραποστολικὸ ἔργο πού ἐπετέλεσε σ' ὀλόκληρη τὴν Ἑλλάδα εἶναι λίαν ἀξιέπαινο καὶ ἡ συμβολὴ του στὴν γνωριμία τοῦ Χριστοῦ χιλιάδων πιστῶν ἐξαιρετικὰ καθοριστικὴ. Ὁ Αὐγουστῖνος πρῶην Μητροπολίτης Φλωρίνης ὡς ἄλλος Ἰερός Αὐγουστῖνος ἀνήκει στὰ ρηξικέλευθα πνεύματα τῆς ἐκκλησιαστικῆς μας ἱστορίας. Καὶ σὰς ἀποκαλύπτω καὶ κάτι ἀκόμη ἀφοῦ μοῦ γράψατε τὴν δικητικὴν καὶ ἄδικον αὐτὴν ἐπιστολήν. Νὰ ξέρετε ὅτι ἡ ταπεινότης μου δὲν λησμονεῖ κανένα καὶ δὴ ἀδελφόν ἐν Χριστῷ συνεπίσκοπόν μου. Αὐτὸ σημαίνει ὅτι πάντοτε τὸν μνημονεύω στὴν ἁγία Προσκομιδὴ καὶ προσεύχομαι δι' αὐτόν ὑπὲρ τῆς ὑγείας καὶ κάθε παρὰ Θεοῦ ἐνισχύσεως αὐτοῦ.

Ὁ Σταυρὸς τοῦ Κυρίου πού ἐορτάζουμε νὰ σὰς εὐλογεῖ καὶ χαριτώνει "ἐν παντί".

Μετ' εὐχῶν διαπύρων

+ *Σταυρῆ*